

Година II.

УЧИЛИЩЕТО издава два пѣти въ мѣсеца на тѣзи голѣмина. Годишна цѣна прѣдплатенъ едно бѣло межд. а за отвѣтъ Турско фр. 7. Спомоществованіята ставатъ за година. Писма неплатени на пощата не сѣ пріети. Твърдѣ дълги и неспоисни дописки оставатъ непомѣстени.

Слѣстъкъ 18-й.

Писма, дописки и спомоществованіята са испращатъ надписани до издателя въ Русе у печатницата на Дунавската област, прѣзъ Г-да Спаса Попова.— Въ Шюмент до Г-да Братія Р. Ил. Блъе копи.

У Ч И Л И Щ Е.

Съдържаніе: Природата и Народитѣ. — Трохичка хлѣбъ или описаніе на човѣка (продълженіе отъ сл. 17-й). — Пѣтуваніе прѣзъ планината (продълженіе отъ сл. 17-й). — Описаніе на Цариградъ. — Иудаганіе на човѣка. — Отлични повѣсти.

Природата и Народитѣ.

(Продълженіе отъ сл. 16-й).

Ако би природата дѣйствувала значително върху характера на различнитѣ народи, то щѣше да бжде:

1-во. Трѣбваше два народи, кои живѣятъ подъ еднакви природни отношенія да иматъ еднакавъ характеръ, или щѣхъ да са сѣглѣдатъ много бѣлѣзи у характеритѣ имъ, и да бждатъ сближени по сродство единъ съ другий. Но на първий поглѣдъ ній ще видимъ, че то не е тѣй.

Къмъ южната стѣрна на канала (мѣжду Франція и Англія) мѣстото е тѣй сѣщо мжглевито и вѣтрничево, както и у сѣверната; топлината е еднаква и у двата брѣгове — отсамъ и оттаткъ, земята еднакво варлива, (киречлива) съ еднакви растѣнія, но пакъ двѣтѣ народности, що населяватъ тѣзи мѣста, твърдѣ много различаватъ едни отъ други, на който каналътъ е природната граница. Англичанинътъ който живѣе покрай канала, е сѣщій Англичанинъ, какъвто е и братъ му, който живѣе по на вѣтрѣ. А Французинътъ по край канала е сѣ пакъ онзи Французинъ, каквито сѣ и неговитѣ сънародници — Французи.

Немскій и Французскій характери сѣщественно са различаватъ единъ отъ другий, ако и да сѣ подъ еднакви При-

родни отношенія на западната нѣмска и къмъ Источната Французска граници; близо на сѣверъ иматъ еднитѣ и другитѣ равнини, южнитѣ пѣкъ повече брѣгове сѣ покрити съ плодородни ниви и лозя. — Швейцарскитѣ брѣгове и долини сѣ населени съ три народи, кои са различаватъ съвсѣмъ едни отъ други; наистина често са случаватъ што водитѣ да раздвояватъ народности у една долина, както е на пр. у Версаилъ. — Въ Унгарія (Маджарско) живѣятъ четири до сушъ различни племена, различни по народность по характеръ; както що сѣ: Славянскитѣ племена, Унгри, Нѣмци и Ромѣни (Власи), кои малко много сѣ размѣсени едни съ други! Слѣдователно тѣ живѣятъ подъ еднакви природни отношенія. Сѣщето виждаме и у Турско, дѣто живѣятъ размѣсено Турци, Българе, Ермени, Гръци и други народности, но пакъ сѣкоя народность е увардила своитѣ характеристически черти и пази ги, ако и да е земята и климата едни и сѣщи. — У сѣвернія брѣгъ на Африка живѣятъ Барварези, размѣсено съ други таквизъ ирѣселенци, Арани и Турци, прійшли таткъ отсѣтнѣ, но и пакъ имъ неозначава характера Природнитѣ отношенія, що сѣ общи на тѣхъ. Сѣщето може да са каже и за

Коптитъ (Циганитъ), Арапитъ, Турцитъ и Черънитъ (Мавритъ) у Египетъ; по-слъ, за южнитъ Африкански Кафри, Хонтентоти и Маври; юще за Холандезитъ и Англичанитъ, кои сѣ прѣселени твърдъ късно. У Лапонія живѣятъ Лопари и Скандинавци, подъ сѣщитъ Природни отношенія; у Шлезвикъ: Нѣмци, Френци и Данци.

2^о. Ако би имали Природнитъ отношенія сѣщественно вліяніе, то единъ народъ неможеше да живѣе подъ различни климати на земята, безъ да са покаже нѣкоя разлика у характера му. Но ній виждаме, че и то не може да бжде; Италианецътъ, който живѣе по високитъ равнини на едно доста хладно мѣсто и безъ земледѣлчество, той пакъ си е Италианецъ, както и онзи у Сицилія. Тѣй еднакво и онзи, който живѣе по височинитъ на срѣднитъ Алпи и Апенейски планини, дѣто Природата е сѣщата както и у сѣверна Европа. На връхъ Алпійскитъ планини, Тиролецътъ е сѣщій Нѣмецъ, както и неговій братъ който живѣе по Тиролскитъ мочюри, дѣто земята е по ниска отъ морската височина, и пакъ не може ни да са помисли че провинціалната разлика е причина, що климата е другій. На сѣки начинъ Тиролскій Нѣмецъ е по-близо на Тиролеца, който живѣе у мочюрлитъ крайща, отъ колкото на Италианеца, който живѣе въ сѣсѣдство съ него.

(Слѣдва)

ТРОХИЧКА ХЛѢБЪ или описаніе на человѣка.

(Продълж. отъ с. 17.)

Г ъ р л о .

Помните ли вые, мило мое другарче, нашата приказка за пазацьтъ, който имаше свѣрталището си въ языкътъ? Освѣнь пазенъето на къщата ные ще го видимъ да испълнява и нѣкой длъжности изъ дворътъ. н. п. примита, причистя и друго.

Языкътъ, освѣнь като има длъжность да

испытва и приглѣдва сичко що му са поднесе, нъ още треба да приема и да проважда по пататъкъ. Той е като метла, коя измита сичко що са е набрало изъ къшетата, събира на купчинка, става като лопатичка, опира си краиченцето на небцето и . . . . нъ не треба тѣй да бързае.

Малко назадъ отъ устата потеглюва тесень проходъ, отдѣленъ отъ нея съ малко язиченце, закачено на небцето; това язиченце може да са сравни, като съ пердето, кое са гужда да раздѣля двѣ стая една отъ друга и презъ кое може да са мине, като го подигнемъ.

Ако ли този проходъ водеше отъ устата право въ стомахътъ, то гълтанъето и вървежътъ на хапката щеше да стане твърдъ просто и твърдъ лесно: язиченцето щеше да са надигне, хапката щеше да мине като презъ перде и па добъръ часъ. Нъ не е тѣй: стропельтъ на къщата поискаль да направи икономия въ направата си. Въ този проходъ са свѣршватъ двѣ работи: единъ пжтъ води и са спуска отъ устата къмъ стомахътъ а други отъ носътъ и отъ устата къмъ сърдцето или въ гърдитъ ни. Воздухътъ, когото ные дышае, има въ него двѣ сѣвсѣмъ други врата: една отъ тѣхъ води къмъ носътъ, и друга въ гърдитъ ни; храната нѣма никаква работа да минува прѣзъ тѣзи врата. Разбира са тя, храната, треба да върви тамъ, дѣто треба; а за това иска са що на пжтътъ ѣ да има само една врата, която да води право въ коремътъ.

Когато ные гълтае въ едно и сѣщо время нѣщо са подига и притиска вътрѣ въ гърлото ни. На това ные сѣвсѣмъ не обърчае внимание, защото то става само отъ себѣ си, а пакъ умътъ ни е заѣтъ съсъ други работи. Поиспитайте са и проглътнете, безъ да имате нѣщо въ устата си и ще видите що става тамъ.

Представате си този проходъ въ образъ на една мапинка станчка, въ която посрѣди на едно перде стои врата, на таванътъ направено дупчица, коя води къмъ носътъ; долу (на земята) двѣ широки трѣби; на прѣдъ стои трѣбата за дыханъе, по назадъ трѣбата за коремътъ.

Сега глътнете.

Пердето са подига и са притиска до таванътъ—нѣма къмъ носѣтъ ижтъ. Трѣбата на диханьето малко са по-подига къмъ стѣната и са скрива задъ вратата, постеленно, като са свива и оставя мѣсто за хапката, която иска да мине отгорѣ й! освѣнь това за по-добрѣ въ то время, като са тя подига, на нея са спуска клананче и яко затваря устата на трѣбата. Остава сега само единъ пѣтъ—трѣбтъкъкъкъ стомахтъ; хапката отива на право безъ да збърка; щомъ застане сичко дохожда пакъ и са намѣстя на мѣстото си.

Отистинна премѣдро измыслено! и ако бы човѣкъ да са позамысли, поразмысли за тѣзи чудеса, що са намиратъ въ сами насъ, за тѣя чудни нарѣдби, които безпрестанно работятъ сами отъ себѣ си и отъ кои зависи нашия животъ, то, на право, ще бжде срамъ на насъ, като изучаваме много други нѣща много предмѣти, а оставиме безъ внимание с'такыва нѣща; ные глѣдаме на тѣхъ, като на маки работи, съ кои могатъ да са залгватъ само малки дѣца, а не възрастни мжжѣе. Да, срамотно ще ни са покаже, когато си помыслимъ, че ные можемъ въвъ всичко разумно да постѣпваме, като познаваме причинитѣ, а не да са водимъ и да живѣемъ, както са водятъ и живѣятъ животнитѣ по единъ безсознателенъ истикатъ. Още—малко ще е, ако бы ные да познаваме разнитѣ причини на тѣзи човѣческа машина и да я вардимъ, за да не бы да са повреди! Нъ вижъ че сжществуватъ до насъ близо и други, за кои ные отговаряме, кои ные трябва да развиваеме и да вървимъ по дирята на доброто имъ развиванье; какъ ще изпълнимъ ные тая длѣжностъ съ чиста совѣстъ, когато незнаемъ ни нарѣдбитѣ, нито работитѣ, нито различнитѣ закони, подъ кои е подложилъ великий Създателъ това чудно тѣло?

Вые глѣдате на мевѣ очудени и като че ма не разбирате; нъ ще доде время, когато вые станете баща или майка и тогава ще бждете твърдѣ благодарни, защото още като сте были дѣте научили сте са и познали сте какъ вашата маничка дъщеря ще начне да живѣй,

само безъ да познава това. Вые ще имате тогава подъ рѣцѣтъ си хиляди случаи, за да гудите въ работа това на нея, що сега изучаваме; а за сега нищо ви не прѣчи за да ползвате сами за себѣ си.

Напримѣръ, азъ зная, че вые когато наставлявате маничката си рожба и й казвате общото извѣстно на всички правило: *„чи не трѣба да са хортува когато са яде хлябъ“* ще пригудите още: *„най-повече, когато пригльцаме хапката си“* и това ще го казвате не защото тѣй казватъ хората, нъ защото познавате, че е вѣрно тѣй.

За да са хортува непременно трябва да са искарева воздухтъ отъ дихателнитѣ орудия изъ устата; вые това знаете и звуктъ е шумъ който произлиза отъ това. Ето защо когато четете високо на гласъ, вамъ ви казватъ небързайте, позапирайте са на точкитѣ и на запятитѣ, иначе у васъ ще са свърши воздухтъ и безъ да щетъ ще са спрете на захващаннето на предложението, за да си приготвите новъ въздухъ за издышанье.

Видѣхме вече, че за да не бы храната да збърка пѣтътъ си и да иде въ друга врата, когато пригльцаме, дихателното гърло са закрыва въ това время. Нъ ако бы да са иска воздухтъ да излѣзи въ сжщето това время, то трябва да са пусне. Трѣбата са отвара и напусто ще са мжчимъ да повърнемъ работата назадъ: хапката не върви въ пѣтътъ си, а наскоква въ другъ, кои са намира поиспредѣй, това ще каже—задавихте са.

Помнители какво става тогава съ васъ? Кашлите, кашлите, до дѣто посинеете задаватеса, всич ото витѣло са растреперва, очи ви испѣкватъ. Тукъ нѣма никаква помощъ, трябва всичко да са исхвърли назадъ, остава само да закроемъ лицето си съ кжрпата. Трѣбата, като глѣда че невиканъ гостенинъ иде, съсъ сила подига са и го истиква на вѣнь. Дробтъ, кои бы са пукналъ, ако бы стигналъ до него гостенинътъ, помага и той на добрийтъ си слуга, кой са бие за неговото спасение. Той силно са размърдва, провожда и отпуска кълба воздухъ отъ себѣ си и той гони всичко напредъ си—Това е кашлица; най насетнѣ виждаме, че криво впуснатата хапка излиза изъ устата. Бурата са утихва

пийдѣ черква и училище, а сега рѣдомъ сѣ направили и ученето е пустило коренъ по онова мѣсто, дѣто напрѣдъ е владеяла черна простота и сѣкакви суверія. (*)

Търговіята у Желѣзникъ е мѣстна. Главнитѣ произведенія сѣ жито, гроздѣ, отъ което става хубаво гѣсто вино и *скума рагія*; сѣятъ іоще сусамъ сейрекъ, бадеми и др. Има и много орѣшакъ;—отъ сусамъ и орѣховитѣ едки правятъ *шарлаганя*, за което има доста мелници, карани съ конѣ. (**)

По—главній поминокъ на мѣстото е отъ вино и жито. Тамъ са изваждали и голѣмо количество коприна, за която има устроени фабрики; но отъ нѣколко години на самъ, по-причина на болестята по-втишитѣ (бубитѣ), това произвѣденіе твърдѣ са е смалило и коприната току-речи никакъ ък небива. Татъкъ са обраца голѣма търговія съ добитъкъ. — Индустріята и тукъ както и другадѣ у нашенско е задрѣмала. У Желѣзникъ има много мѣдникарници, дѣто са работи *бакжра*, на сѣкакви сѣдини менци, *сехани* и др. Обработването на кожитѣ е успѣло, отдѣто излазятъ хубави *мешини*, *Сахтени* и *гйокове*; а особена фабрика има за видѣло—за ваксани обуца.

Откъмъ образоването този градъ ми са стори да е понапрѣдналъ; защото тамъ има доста богати книгопродавници, дѣто са приематъ сѣкакви вѣстници и Бѣлг. книги.—Училища 10: 4 първоначални за момчетата, 4 дѣвически и по едно главно; а ученици и ученички повече отъ 1500. Тукъ видѣхъ, че хората работятъ изъ убѣждене за успѣха на училищата си, а не по мода, като другадѣ. Едно нѣщо имъ додѣва само, кое често туря прѣдѣлъ на тѣхното благородно желаніе—нѣманіето парично срѣдство за обдържаніе на училищата.

Змѣйово (Тур. Дервентъ).

Това село е на пѣтя, отъ Казанлъкъ, около два часа до Желѣзникъ, на връхъ Сръдня-гора, отдѣто прѣзъ единъ утѣсъ (боазъ) са слазя у града. Селото има до 180 къщи Бѣлгари, хора като сичкитѣ селачи, работници и орачи, но окупитени, и обичатъ ученето. Причината е, че тукъ преди 30—40 години е сѣществувало училище, дѣто ученето ако и да било по-старому—съ *Часослове* и *Псалтири*,—но сѣ пакъ са обурявали отъ омразното невѣжество, що е натискало другитѣ селени у Желѣзническо. Тукъ е имало стара черква, дѣто са е почитала като мѣнастирь, и тамъса прихождали поклонници отъ сичка *Загара*, особено въ денѣ на храма, когато е ставало сборъ и поменувало са: *Дервентскій Мѣнастирь*.

Днесъ иматъ мъжко и женско училище, дѣто са прибиратъ зимно врѣме до 80 ученици и ученички, а лѣтъ 60. Сегашній учитель е Г-нъ К. М. Богоевъ, момакъ отъ сѣщото село, който са училъ у Желѣзникъ; той има сѣтрудникъ Г. Стойнова, и двамата добри и благородни младежи, които неможатъ да ни са нарадватъ. Дай Боже да са отвѣдватъ такива момци рѣдомъ у селата! Изъ това село са излѣзли нѣколко младежи, свършили що-годѣ наукитѣ си у Желѣзникъ, и сега учителствуватъ у градове, а именно: у Айтосъ нѣкой си Воденчаровъ, у Шипка П. М. Богоевъ и К. П. Ивановъ у Горня Орѣховица, въ Търновско. Помисли си сега ти читателю какво добро може да излѣзе и отъ селата, когато има добра воля и ревност къмъ ученето, та и ти са погрижи да спомогнешъ на селото си, дѣто си роденъ и отрасалъ.

У Змѣйово има Бѣлгарско читалище, съ що-годѣ библиотека, дѣто младежитѣ са прибиратъ на врѣмени да прочитатъ книги и вѣстници. Ній са сприказахме съ нѣкой отъ читалищнитѣ членове, кои ни дочакахъ и испроводихъ учтиво и

(*) Описание за училищата въ Желѣзникъ и по селата глѣдай на пространно „Читалище“ год. I. брой 6, и въ Училище сѣщо год. I. брой 7.

(**) Сусамъ и орѣховитѣ едки порво са опичатъ у нагорѣшена пещъ, а послѣ са смгчатъ та излазя *шарлаганя*.

много са радвахъ за посѣщенето ни. Ето добро и примѣрно село у нашеско. Да живѣятъ такъ визъ селени!

— Учителката на дѣвойкитѣ е Г-ца Катеринка Георгіева изъ Желѣзничкѣ. На прѣдъ Г-да Желѣзничание, Богъ ще ви бѣде на помощъ! (Слѣдва Габрово).

Описаніе на Царь-градъ.

Ц.-градъ по напредъ сѣ го наричали *Византия*, отъ Турцитѣ е нареченъ *Станболъ*, ¹⁾ или както ся намира по монетитѣ *Константинополе*. Той е столица на Евр. Турціѣ и на цѣлѣтъ Османскѣ Имперіѣ. Съзиденъ е на 7 рѣкове и е разложенъ на едно чудесно мѣстоположеніе край Босфора. Съ 1,100,000 жителе. Обграденъ е съ дебелы стѣны (зидове), съ 20 приградѣ; съ широко пристанище, образувано отъ единъ заливъ нареченъ Златный рогъ, което е едно отъ най-вѣликолѣпнитѣ на земното кълбо; съ 3 голѣмы приградѣ, а именно; *Пера*, гдѣто живѣятъ Европейцитѣ; *Галата* жилище на търговцитѣ, и на сръщѣ *Фенеръ* жилище на Гръцитѣ и сѣдалище на Гръцк. Вселенскій *Патриархъ*. Тосѣ градъ е съграденъ въ амфитеатръ, и прѣдставлява отъ морето единъ прѣхубавъ изглѣдъ, обаче е съ улицы тѣсны и калны, кѣщята му дръвены, което е причина на честытѣ пожары. Съ широки мѣста ²⁾ — *Атг-Мейданъ* или Ипподромъ, гдѣто ся намира единъ обелискъ (дыкели-ташь), и два стълпове; съ много изворы и потоци отъ които нѣкои сѣ много хубавы; съ безбройны бани, и съ много пазары; разны палаты, мѣжду които трѣба да ся забѣлѣжи *арая* както го наричатъ, или Императ. Палатъ, и Старый Палатъ; съ 344 джаміи отъ които по-хубавы сѣ: *Ая-София*, съградена отъ Іустиніана, джамитѣ на Султ. Ахмедъ, на С. Сулеймана, на С. Османа, и на Султанъ Валиде; съ много черковы: Гръцкы, Ерменскы, една Българска и пр.; съ много първоначалны училища (мектеби) и медресета; Воененъ Арсеналъ, нареченъ *Топханіе*; съ

хубавы казармы; прочюта крѣпость на Сеттуръ, която служи за тъмницѣ на Държавѣтъ. Обыколкытѣ му сѣ прѣлестны, по брѣговетѣ и краищата на пролива има много къшкови, лѣтны кѣщы, градины и пр. съ много училища: военно за мореплаваніе, за лѣкарство, Императорскій Лицей и пр.; съ 40 библиотеки, съ официалны вѣстници и много други иностранны Малко индустриаленъ; нѣ много търговскы градъ. Климатъ промѣнливъ и малко благоприятенъ. Хората тамъ сѣ изложени на чести прихващаніѣ (холера, — моръ) които произлизатъ отъ немарливостъ въ чистотѣтъ. Тосѣ градъ познатъ първоначално съ име *Византиѣ*, е игралъ въ най-старото врѣме единъ значителнъ игръ. Много пѣти былъ упостошаванъ или сѣщо развалинъ; нѣ не е покрывъ вѣликолѣпността си, дадена нему отъ Кост. Вѣликий, който го направи своѣ Христіанскѣ столицѣ въ 330 г. п. хр. и му даде името си — *Константинополь*. — Отъ раздѣленіето на Римскѣтъ Имперіѣ (395 г.) *Константинополь* станъ столицѣ на Вѣсточнѣтъ Импер. и скоро надмина *Римъ*, както по вѣликолѣпніето си, тѣй и по народонаселеніето си, по богатството си и по търговіѣтъ си. Въ Іустиніановото царуваніе бѣде прѣобърнатъ отъ едно растрѣваніе на земѣтъ (557); но отподиръ прѣправенъ былъ и съ още по-много вѣликолѣпности; той много пѣти былъ обстъпанъ наусто; най напредъ отъ Аваритѣ (593); втори пѣтъ пакъ отъ Аваритѣ съединени съ Перситѣ (625); отъ Арабитѣ (671.—678 г.) отъ Българитѣ (755 г.); отъ Варягитѣ (866); Кръстоносцитѣ го завладѣли въ 1203 г. и ся основа Латинско Царство; нѣ въ 1261 г. Никейскійтъ царь Михаилъ VIII Палеологъ, го завладѣ съ измамъ и го направи пакъ столица на Гръцѣтъ Имперіѣ. Послѣ, като ся напѣда на много пѣти отъ Турскытѣ Султаны отъ С. Орхана (1337, отъ С. Баязита, отъ С. Амурата, подпадна най сѣтнѣ подъ мѣжественный ножъ на Османліитѣ т. е. Султ. Мохамедъ II го прѣвзѣ и направи рѣшителнѣ столицѣ на Османскѣтъ Имперіѣ. (1453 г.). Вѣликолѣпността и памятникытѣ му ся съхранихъ и опазихъ съ единъ плачевенъ начинъ. Той

1) Ислям-болъ, сир. множество на Мохаметанитѣ
2) сѣтѣди-мегданъ.

вѣликъ градъ е игралъ голѣмъ игръ и въ черновѣжтѣ Историкъ...

В Хр. Радославовъ.

(изъ Исторический и Географический Лексиконъ).

Издиганъето на човѣкътъ.

Както сичко са вижда да е нищо въ младенството си; както сичко са вижда отъ начало на подиганъето си слабо и безпомощно, тѣй сѣщо е и съ човѣкътъ. Ако погледнемъ на едно дѣте въ неговото тѣло, то какво ще видимъ? Слабо, безпомощно отъ сяка една страна и не може да направи нищо друго, освѣнъ едно слабо мърданъе на тѣлеснитѣ си орѣдия. Нъ, о природно чудо! както всичко въ свѣтътъ има сила да растѣ и да са прѣобраща въ разни образи, тѣй сѣщо и тѣзи отлична, между другитѣ твари, тварь са подига малко по малко и растѣ. Първий управителъ— мозакътъ—си заѣчва вѣчь отколѣ по сѣтитѣ корени, избира потрѣбната си храна и работи; малката шепичка кръвь са замѣнява съ около 8-9 оки; коститѣ, отъ храненъе на кръвьта, заѣкватъ и са затвърдяватъ по силно; Бѣлийтъ дробъ поѣма повече въздухъ, отъ колкото прѣди и причистя нечистата кръвь. И тѣй тая тварь, която по прѣди нарѣкохми безсилна, виждаме да е станала най силна и умна. Виждаме я да е покорила подъ ржката си много, много по силни отъ себѣ си животни и да си работи съ тѣхъ неуморно работата; виждаме я спрѣна на най высокитѣ мѣста горски, да са тласка денѣ и ношѣ въ небеснитѣ свѣтила и да ги разбира. Нъ това е малко, това му не стига, той иска щото това негово кротко вървенъе да са замѣни съ друго по силно, щото да е равно съ птицитѣ въ въздухътъ и рыбитѣ въ водата. За това и той са залава за работа. А какво работи? какъ върши? Нека видимъ. Ако са възрнемъ въ неговитѣ работи, ные ще видимъ той да е прибралъ отъ разни страни разни метали-

чески дребнотий и да си чука денѣ и ношѣ неуморно; виждаме на около му разни книги, отъ кои той точи малко по малко потрѣбното за работата си. Нека сега да са попитамъ: какво излѣзи отъ сичко това? Напрасно ли е работилъ? Не. Ето, че го виждаме каченъ въ едно кошче, направено съ различни машини да распарѣ надвѣсенитѣ надъ земята облаци и да са издига въ въздухътъ.

Голѣмо, голѣмо е това природно чудо, кое изменява и прави всяка тварь, а най вече човѣкътъ, да са наслаждава съ хубавото на свѣтътъ.

Вилику В. Желѣзовъ.

(Ученикъ отъ Дивядловското училище).

Б. Р. Ний съ драгостъ би посрѣщали и помѣствали въ „Училището“ подобни сжждения. каквото е горнето на ученикътъ В. Желѣзовъ. не за друго, но повече за насърчаванъе. сѣки ученикъ може да стѣпи въ полето на книжницата и да поработва: да описва мѣста, да събира разни приключенія изъ народа и да ги обрѣща въ историкъ или приказки, да събира пѣсни, гатанки и пр.—Неговий трудъ неще остане не награденъ.

Отлични повѣсти.

При Иродовія дворѣ живѣше единъ болѣринъ, който са обличаше въ коприна и скъпоцѣнни платове и живѣше твърдѣ раскошно. Тойзи царедворецъ имаше на далеко единъ пріятель, съ когото бѣше другарувалъу младитѣ си години, и той му доде на госте. Царедворецътъ обрадванъ, че дочака пріятеля си, приготви голѣмо угощеніе, на кое покани сичкитѣ си пріатели. На трапезата бѣха турили сѣкакви гозби и хубави ястия у скъпоцѣнни съдини, сѣ отъ сребро и злато съ разни питія, Домакинътъ сѣдеше на първото мѣсто до трапезата, а отъ дѣсната страна—гостенинътъ му и нарѣдъ другитѣ призвани. Сичкитѣ ѣдахъ, пяхъ и веселяхъса.

Гостенинътъ пріятель, казваше на царедвореца, че такова украшеніе и вѣлколѣпность никога не е виждалъ у отечеството си, каквото глѣда у неговія домъ,

Той са радваше на една таквазъ раскошность и увѣряваше, че пріятеля му е най-честитій човѣкъ на свѣта.

За отговоръ на това домакинътъ зе съ една злата ченія една голѣма червена ябълка и ѝ подаде на пріятеля си съ тѣзи думи: «Ето тѣзи ябълка се у злата ченія е стояла и на глѣдъ е много хубава.» Пріятельтъ му пое ябълката, разрѣза ѝ и що да види?—въ нея излѣзе единъ червѣй.

Тогава той поглѣдна къмъ пріятеля си; но царедворецътъ наведе очитѣ си и въздѣхна.—Защо ли тѣй направи? Види са че и него пѣкакъвъ си червей го е гризалъ на сърдцето му.

Лакедемонскій царъ Пазваній обичаше да са хвали за своитѣ подвиги (борби). Веднѣжъ той помоли съ присмивателенъ начинъ поета Симониди да му каже нѣкои мѣдри и достопамятни изречения; но поетътъ огади сичката гордостъ на Лакедемонца и му отговори: «Смисли са че си човѣкъ.»

Дюфенъ. Младій синъ на Лудовика XVI Дюфенъ са слави за остроумнитѣ си отговори. И навстина у едно седмогодишно дѣте неможѣше да бѣде повече остроуміе, повече разумъ, повече любознателность и повече въздиганіе на чувствата.

Единъ день били на расходка и, като го помѣрали защо не върви изъ равнія пѣтъ, а отива да прѣскача отъ стърна по камънака, той отговори: »Това правѣ съ моя си умъ за да са причавамъ въ пѣтя на славата, що е се тѣй грѣзделивъ.«

Когато нѣкой си прочиташе отъ »Телемаха« и като стигна до тамъ, дѣто имаше питаніе: *Кой е най злочестій човѣкъ?*—Стой, Г-не, рекълъ му Дюфенчо, да ти обада сега: „Най злочестій човѣкъ на свѣта е единъ добъръ царъ, когато глѣда, че поданицитѣ му нещѣтъ да го слушатъ.« При този от-

говоръ, приличенъ на обстоятелствата, слушателитѣ са просълзихъ.

Лудовикъ XVI. Единъ войникъ, повлѣченъ у войната отъ буйнія си конь, налѣтълъ върху Лудовика който съ едно първо движеніе вдигналъ тоягата си да го удари. Войникътъ, отчаянъ отъ тѣзи обида, подаде на царя пищова си за масура и му каза: „Господарю! вѣй мя обезчестихте, сега не ми остава друго освѣнь живота, земете ми и него! Царьтъ похвали тѣзи му чувствителность, и на часа искара на високъ чинъ тоя юнакъ, кого погрѣшно обидель.

Явна Благодарность.

Ученичкитѣ отъ дѣвическото Бѣл. училище у Силистра сърденчо благодарятъ на родолюбивитѣ Г-да Никола Д. Златаровъ и Хараламби В. Чизмаровъ за подарока имъ отъ 70 гр. книжки, съ което не малко ги насърчиха къмъ ученіето.

Учителка

Е. С. Векилова.

Силистра 2 Октомврий 1872.

На 30 Септемврія Стоянъ Чакървъ изъ селото Дивдѣдово (Ченгелъ), като отивалъ да вози съ колата си жито за Каспечанъ, на срѣдъ пѣтя отъ Шуменъ пада върху му грѣскавица и тамъ го свалила мъртвавъ.

Покойнѣи бѣше най-ягката подпорка на Дивдѣдовското училище, дѣто помагаше, та настояваше за да са нарѣди хубаво и да са сбиратъ ученици и отъ околнитѣ села. Сичкитѣ селени, мало голѣмо, наедно съ учителя си и ученицитѣ, оплакватъ този добъръ човѣкъ, който бѣше единчакъ у Дивдѣдово. Въ лицето на покойника селото изгубва много, особенно откъмъ училището, кое са лишава отъ най-ревностнія си попечителъ. Лека ти прѣстъ, добрій човѣче, и Богъ да та удостой въ Царство Небесно!

Издателъ—студантъ Р. Блъсковъ.

Руссе, въ печатн. на Д. областъ.

طبعة ولايتي مطبعه سنده طبع اولمشدر